

Съ години наредъ царъ
Калоянъ се губи въ
жестоки битки, далечъ
отъ Търново...
И азъ съмъ самотна и
безъ близки...
Отвждъ, задъ Дунава
оставихъ пѣсенъта и
волния смѣхъ на които
бѣхъ навикнала въ родната
куманска шатра...
Но защо разправямъ за себе си?
Безрадостенъ е моятъ жребий и
не може да се промѣни... Кажи
разправи за себе си, о благородний
чужденецо... Измажи болката си
предъ мѣнъ...

БАЛДУИНЪ

Примиренъ се прекланямъ
предъ Божиата воля...
Два грѣха огромни азъ
изкупувамъ и малко е наказанието ми...
Първо когато нарушихъ клетвата си
за вѣрностъ къмъ Френския кралъ и
помагахъ на англичанитъ въ борбата имъ
въ него... За да ми бжде простено
азъ грѣгнахъ съ кръстоносцитъ да
се бия за свободата на Божия гробъ...
Оставихъ прекрасната Фландрия...
Но слава и властъ ме помахиха и
азъ приехъ императорски вѣнецъ вмѣсто
да продължа пътя си за Палестина...
И получихъ първото напомняне...
Вмѣсто нова императрица - мъртвецъ
донесе корабътъ въ Константинополъ!
Съдружата ми Мария починала отъ
несгоди презъ дългия пътъ, въ който
искала да ме догони...
О!... - - -
И пакъ не разбрахъ Божието преду-
преждение...
Надменность ме обзе и азъ оскър-
бихъ българския владетель...
Затова сега тъй заслужено съмъ
наказанъ...

ЦЕЛГУБА

Не мога да понасямъ гледката
на толкова скръбъ
Сърдцето ми е пълно
съ съжаления...

/ улавя ръката му /

Защо не ми вѣрвате? Защо
нѣмате довѣрие въ менъ?
Азъ съмъ ваша приятелка.
Каквото и да мислите -
кажете ми го.

БАЛДУИНЪ / скача внезапно /

Какво мисля? Какво желая?
О! Нима трѣбва съ думи
да го изрека?
Свободата!